

17 שנים מפרידות בינינו.

הוא דתי, כיפה סרוגה, מתנחל, ימני, מתגורר בקידה - הגרעין הקשה של ההתנחלויות.

אני חילוני, שלא לומר כופר, שמאלני, תוצר של התנועה הקיבוצית - הגרעין הקשה של השמוץ (השומר הצעיר).

רחוקים זה מזה כמזרח ממערב.

זה מתחיל בוויכוחים פוליטיים בחדר כושר ובחדר האוכל של היחידה.

אני מקניט אותו שאו טו טו אני מחפש לו בית לידי בכפר, כי פינוי השטחים קרוב, והוא מתריס בי "מתי אני והחברים שלי נתאפס ונתחבר למציאות".

זה ממשיך בהסבר שלי שאין אלוהים, וההוכחה לכך היא גלי האפר של משפחתי הענקית שמפוזרים באושוויץ, והוא עונה לי שאין סיכוי שאין כוח עליון ה' אלוקינו שהכול נהיה בדברו".

וכל הוויכוחים והשיחות נעשים בדרכי נועם והוא לא מפסיק לחייך, ואנחנו לא אומרים זאת במפורש, אבל ברור לשנינו שאין אמת מוחלטת: יכול להיות שאני טועה ואתה צודק, ובהחלט גם יכול להיות, שומו שמים, שאתה טועה ואני צודק.

אנחנו מבינים שעם כל המרחק בינינו יש לנו הרבה מהמשותף:

ראשית אנחנו שייכים לשליש הזה בעם ישראל שעובד, משלם מיסים ומשרת במילואים.

אין לנו בכלל ויכוח שאנחנו חייבים להיות בשליש הזה, וטוב לנו שם.

וברור לנו שגם הילדים שלנו יהיו שם.

ונועם מתעניין מה ילדי עושים ואיפה הם משרתים. אני גאה לומר לו שהם משרתים גם בשטחים.

ממשלות מתחלפות, מדיניות משתנה, אבל שנינו תמימי דעים שממשלה יש רק אחת ואין לנו זכות לא למלא אחרי מדיניותה גם אם היא לא דרכנו.

וכל פעם שהילד משרת קרוב לקידה, נועם שם בשביל לתת מילה טובה או איזה חבילה קטנה כדי שהילד ירגיש שיש מי שדואג לו רחוק מהבית.

ובארוחות שישי ביחידה אני מכיר את אפרת, וגם על פניה אותו החיוך האופייני של משפחת רז. אפרת תמיד אחרי לידה או בהריון וכל כמה שנים (לא הרבה), מופיע זעטוט חדש עם פנים זוהרות. למותר לציין שכולם עם החיוך הזה. חיוך ממכר.

נועם מצביע עלי בפני ילדיו בגאווה "הנה הטייס", ומסתכלים על כל הכפתורים והשעונים במסוק, ואני מסביר לילדיו שכמוני יש הרבה אבל כמו אבא שלהם יש רק אחד.

נועם לא מבין איזה הערצה יש לי אליו. כל מה שרציתי בצעירותי זה להיות לוחם, ואחרי שאני שומע מחבריו של נעם ביחידה באיזה מקצוען מדובר, נעם הוא התגלמות חלומותיי: אדם, פרמדיק ולוחם משכמו ומעלה.

נועם מספר לי על הקשיים הבירוקרטים בהקמת הישוב וביתו החדש, ואני מרגיע אותו שאצלי בכפר זה היינו הך. שלא ירגיש לרגע מקופח בגלל שהוא בשטחים: תפקיד הבירוקרטיה היא להתיש אותנו בכל מקום ובכל שעה, והכל יהיה בסדר והישוב קום יקום והבית החדש יבנה (למרות שאני לא מעודד את זה אבל ממשלה יש רק אחת).

החיבור הגדול ביותר מגיע כשנועם נוטע את כרם הזיתים.

נועם לוקח אותי לסיור מלא גאווה בכרם ואני מלא התפעלות מהכרם הצעיר על הרי בנימין: גן עדן אמיתי.

אני מספר לו על חוויית הטיפול בכרם הענבים שלי, ונועם הופך מיד למוקד המידע שלי בנושא גידול וטיפול בכרמי ענבי יין ממידע שהוא אוסף מהכורמים על ההר.

אין אושר גדול יותר לחקלאי ללמוד מחבריו איך להשביח את גידוליו ונועם לא מפסיק לספק לי מידע.

וכשפסח מתקרב נועם הוא המבשר על פריחת אירוס השומרון, מהיפים בא"י, ואני לא מפספס ביקור בגן העדן שלו.

וכך המתנחל הימני מגב ההר והשמאלני מהמושב מוצאים שיש כל כך הרבה משותף: אהבת א"י, האדמה, שירות המדינה ואין לנו ויכוח שמקומם של היהודים בארץ ישראל היהודית והדמוקרטית אך אנחנו חלוקים כמה יהודית, כמה דמוקרטית ובאיזה גבולות.

לא סיפרתי לנועם על המחלה, אבל לפני למעלה מחודש יצאתי מהטיפול הראשון בבית חולים. נועם מרגיש אותי ובדרכי הביתה אני מקבל טלפון שכולו התנצלות שהוא לא ידע ומיד דברי עידוד ואיחולי החלמה, ואנחנו קובעים להיפגש בשבוע שלאחר מכן בכרם בקידה לראות איך הכרם עולה ופורח וסוף כל סוף לראות את הבית החדש.

ויום שישי הארוך מגיע ואיתו בשורת איוב. הגעתי לקידה לכרם, לבית החדש ונועם איננו.

את בית הכנסת על שמך נבנה נועם. לא רק להנציח את שמך ולא רק שישמש כבית תפילה, אלא כי זה מרכז קהילתי חשוב שכולי תקווה שיתנהל לפי המורשת הענקית שאתה משאיר מאחוריך :

”ואהבת לרעך כמוך”.

בבית התפילה הזה כולם יתקבלו בברכה, לא תהיינה חרמות והמחלוקות על כל נושא יתנהלו בדרכי נועם ובחיוך שלך.

והכרם שלך והכרם שלי היינו הך הם : ילדינו ימשיכו לטפחם והשתילים ימשיכו להעמיק שורשים ולתת את פירותיהם כי אין לנו ארץ אחרת.

אתה חסר לי חבר יקר. אוהב אותך אהבת אמת.

”איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא”

”הצבי ישראל על במותיך חלל, איך נפלו גיבורים”